

In deze pdf is bij wijze van *preview* een selectie opgenomen uit:

Momentums laadklep
Gedichten | Jérôme Gommers

Paperback met flappen

16x24 cm, 64 pagina's

Prijs: €18,50

ISBN: 978-94-92148-01-8

NUR: 306

Oktober 2019

Leverbaar via CB of uitgever

Uitgeverij Tijloos, Amsterdam

www.tijloos

Jérôme Gommers

Momentums laadklep

Gedichten

Tijloos

© Jérôme Gommers / Uitgeverij Tijloos. Alle rechten voorbehouden.

Vormgeving: Piter de Weerd, Amsterdam. Druk: Wilco, Amersfoort.
Momentums laadklep is gezet uit de Bembo en de Frutiger en gedrukt
op Munken Kristall Rough en Munken Premium Cream.

ISBN 978-94-92148-01-8

NUR 306

Eerste druk, 2019

Uitgeverij Tijloos, Amsterdam

www.tijloos.nl

...

DER NADAGEN ZADIGE
(ach nee toch...?)

...

—
Ik lag onderuitgezakt in een hoek van de dag – en met een smoel!
Alsof iemand mijn rode sportwagen gestolen had...

Dat werd straf! En daar kwam het: guirlandes, gedans rondom,
ik in den hoge – een grap! Men had mij verhoogd, uit walging.

Ik was de eendagskoning van sportwagons. Ze hosten me door
het compartiment, als een onbloedige offerande, ja wacht maar...

De trein zelf schokte, er was het krijsen van ijzer bij de wissels,
die tezamen echter een trechter vormden. Uiteindelijk was er maar

één uiteindelijke lijn. Ons geval apart stond misschien nog niet vast.
(Mij nodig... Há... wat? Verplaatste de wind zich werkelijk waar ik

was? Bij een zo dunne tred? Op zulk een laagte? Ja, je lemmet is echt,
het snijdt aan weerszijden, bij elke stap die je zet schiet sissend een

slang weg, ook, ja zelfs, ja juist in dat Niemandsdal dat je hebt
opgeworpen met je platpoten bederver van de schepping maak je
op voor Allemansgrond...)

...

—

Want de nacht gaat vallen en wij gaan mee. Maar wij vallen uit eigen beweging. Dat is geen vallen, zeiden zij die leefden in een lachspiegel: dat is niet dan 'een wisselen van gelaat'... Onherkenning leidde mij in het loze. Vormenrijkdom in schaduw heen (je zag steeds minder, het werd echt donker joh...). Met mijn vlindernet trok ik grote vraagtekens in de schemering. En zie: zij brandden in op geen celluloid van de stervende dag. Ik joeg, jaagde – waarop waarschijnlijk – weldadig zo'n vraag in de mond als een opgerolde tong. Slipsporen in etenstijd, handen als losgetrokken krammen, wondvocht totdat hij komt (hahá)... In de kamer achter mij: kasterij, ordners muss sein, een interieur als een bracelet... maar ik hierbuiten nog, vol dansante prietpraat, op de payrol van vernietiging, oprijend tegen het aangeluk, want het te vrede is als een te wapen, want jij ja jij kromde je en maakte je op voor de vlucht voor de sprong van elk moment, voor de wijdstand der leden – als op een baar

...

—

Het sterven van een zomerdag... Schitterend...! *Verschrikkelijk*...
(’t is niets...) Het vel papier, terzijde geschoven, maakt plaats voor
het lege tafelblad, dat een vinger op de lippen legt. Zinsneden als
inkervingen tot gebloemte... Laatste lichtsintels als een gloor,
ogen op steeltjes boven buurmans hek, reikhalzing van kelk –
de mond aanbieden als schaal, het lichaam als lijf...
Mijne, zijne – brak hem de bek toch open...!

Maar sterven deed zij niet, de dag. Nog altijd lekte er licht langs
het hemelgewelf... een waerschijn daeraf. Insecten opdringend
tegen de hor – vingers uit het ongerijmde, het ongehiere
ginds spredeelt in grubeldaden en ongekotste zelfverheerdering.
En in spirocheten, alfafoetoproteïnen, én in kabouters puntmuts...
Volledige omarming van vlees, naar alle kanten de wijk nemend.
Mond erheen – nee: méé... en *hap* (toastje zalm). Onvervreemd-
baar de Sondertekens, onherhaalbaar de namen, onaflatend
anderhets arabesken... háp háp

...

VOORTIJD

*Ik was wóédend...
Op de auto's, de elektrodes, de uitslag.*

*Ik stampvoette een donkere tango
in het fietsenhok.
Maar op de terugweg naar huis
scheen een stoffige avondzon
door de straten.*

*Ik dacht aan de ijstijden
en hun onverzettelijkheid.
En ik rilde om die regenjas
van steen die ons stutte
en doordroeg*

...

—
Die dag zag ik kans om in de zon weer de zon
van het onheuglijke te zien

die een aarde bescheen die overal vandaan en overal heen,
onder oude bomen, over nieuwe zeeën van vergeten...

Alles was weer mogelijk, het kon en kon en kon

(een hond balanceerde op zijn urinestraal,
zijn baasje riep verbaasd 'en garde!').

In de bomvolle zijstraten van de gracht
scheerde een laag licht over de hoofden
van een mulischiaanse
mensenmassa.

Blikjes bier openden en sloten zich.
Ook in het braaksel van de jonge soldaat
roerde zich het oerplasma.

(De warme koninginnedag
had zich geheel geopend
en er zat een grote zegel op)

...

—

(Ja, want jij stond gewoon recht
voor je uit te barbecueën...!

Ja, want jij liep gewoon over een
rode loper van plastic naar je grafcamping...!

Ja, want jij zag en sprak heus wel
iets anders dan gelijkenissen...!

Met je nachtkijker,
en je wereldkaart op zakformaat,

en je spaarkaat voor later
(voor nog meer vlees in je
dradentrekkende, vakken-
vullende spraak),

op je tong een snel smeltend nee,
volmondige meedeinzer,
zoet smakende labbekak...

Dat ik van jou is – inderdaad –
een ander

...

EN 'S NACHTS DE NACHT WEER

—

En 's nachts de nacht weer –
dat gitzwarte bladerdek,
het wegvallen van slogans, van krantenkoppen,
het wegvallen van alle rasterwerken van woorden,
bewegwijzering, infrastructuur, beheersplan...

De mist nevelt door je huis,
de gezwollen nevelen door je lichaam,
waar zijn je lieslaarzen, waad dan door de aarde,
in de loopgraaf lag hij, hij ademde,
op enkele steenworpen afstand de ademwolken
van de ander, dampend, wachtend...

Het wegvallen van slogans,
van krantenkoppen,
van alle rasterwerken van woorden,
denk je, zeg je...
dit zoekt naar complementaire beweging,
dit wil iets vinden, iets dat het zelf vooruit heeft
geworpen wellicht, voor zich uit heeft geworpen,
ergens een anker in slaan, waterskiën...
ergens aankloppen om uitleg,
ergens de deur intrappen om toelichting,
een gat hakken in de cementdroge aarde,
dit is het mompelen, het binnensmondse,
de mongool in je stompt en schopt...

En de thee in de theekopjes dampte
op een zomerse dag,
iemand stond op en zei: het is tijd,
het shutteltje dat vastzat tussen de takken
kwam los en viel geluidloos op de grond,

iemand knikte met zijn hoofd en liep de tuin uit
en een dikke bromvlieg cirkelde en zoemde en vloog
toen hoog weg boven de bomen...

En dat je denkt dat je weet wat je vroeger dacht
op zulke momenten, dat daarachter iets was,
dat ergens iets moest zijn, ooit nog iets zou komen
anders dan dit dat je al kende –
een ooit te bewonen huis,
een eens te bereiken eentonigheid,
een voortgang, onbekommerd,
onbecommentarieerde onophoud,
standvast, uitdrift...

Maar dat je denkt dat je weet
dat waar het is, dat hier –
in zijn opgang, in zijn neerstand
in het voorspel, in de nasleep
 het dwarrelen van brood
 de vrije val van de bloem
de indaling, de uitzaaiing
 in het wijd opene, omarmde, omwondene
het kielzog, de kanalisering
de vluchtheuvel, de werphengel
de wurrgreep, de geleidehond
de maagkramp, de bittertafel
de klontering, de stremming
de stoma, de stomp –

 niet te stelpen droogval
onlesbaar, onlesbaar –
uitstekend leesbaar onder een volledig
heldere hemel, geen inkt, geen vlek

in de verre omtrek, glashelder zicht op zand
dat zich verlegt als een zeer trage zee,
je vingers verwarren zich erin, als in mooi haar
dit is de dag, dit zijn je dagen
kris kras

En het water in de sloten en vaarten stijgt en daalt...

Van je uit doen gaan, tot je in laten komen –
eten, ademen, drinken, zweten, poepen, pissen, lezen,
luisteren, schrijven, praten, likken, lachen, vingeren,
kotsen, doodgaan...

Tot zich in laten komen, van zich uit doen gaan...
want wij waren onze maaltijd, onze leeftocht,
onze stikstof, onze waarborg, onze borgtocht
(onze kleefstof, onze klittenband, onze taartvorm,
onze tochtstrip)

Dat ergens iets zou zijn zei je nee,
ooit nog iets zou komen zei je nee,
waar, daar, waar,
daarachter bij die bomen,
een schaduw, een schot,
het rijzende deeg zijgt ineen,
de parachute ontvouwt zich – met een klap

en het dalen

ik spring, jij springt, wij springen
wij springen naar de aarde

ze hield haar tasje vast toen ze sprong

iemand zei: ik dacht dat iemand een rol tapijt
naar beneden gooide
iemand zei: ik dacht dat iemand –

en het dalen

vederlicht, maar wegend in de hand,
vederlicht, maar met een wil tot drukken

in je val

die je ook wilde dat je viel,
die richting gaf, gewicht, houvast

brood ongebroken
steen onbeschreven

en het dalen

... of is dit eerder een vorm van graven?
van graven naar de lege kamer, het lege blad,
een samenkomst,
een ommegang

Maar een middag is voorbijgegaan waarin je in het herfstige stadspark zat. De mensen die, ondanks de harde wind, met hun jassen aan buiten onder de hoge bomen zaten, dronken, praatten. Nu en dan begon het harder te waaien en stoof er zand en stof in het rond, bladeren dwarrelden omlaag, men bedekte lachend de glazen. De wijn die voor je stond was zacht en jong, je opende je mond en dronk. En de groep Polen of Roemenen speelde een of ander balspel, ze verplaatsten zich van de ene kant van het veld naar de andere, wijzend, roepend, langzaam lopend, dicht tegen elkaar aan staand. En de vier jongens in korte broek voetballen, ze rennen achter elkaar aan, hun schoten klinken hol en enigszins vertraagd door het stadspark. En de twee kleine meisjes rennen om beurten op een van hun moeders af, worden opgetild, hoog door de lucht vliegen ze – hun in vreugde vertrokken gezichten.

...

INHOUD

DER NADAGEN ZADIGE (*ach nee toch...?*)

Ik ging z'n lof zingen want alles was mooi en lelijk	7
Ik lag onderuitgezakt in een hoek van de dag	8
Als geslagen. Alsof iemand mij met de vlakke hand	9
En dáárom... daarom riep ik alles een halt toe	10
Want de nacht gaat vallen en wij gaan mee	11
Nee, dat was niet waar: ruggelings, tappelings	12
Ik ging verlaagd worden – en niet zo'n beetje ook	14
De dag wachtte op mijn Ja-woord	15
Ik sloeg de warme deken met verve van mij af	16
Dag in dag uit: zo waren eens de dagen	18
Het sterven van een zomerdag	19
Ik haastte mij naar kantoor	20

ONS HUIS IS GEEN HUIS	25
-----------------------	----

VOORTIJD

Hij zag <i>Jurassic Park</i>	33
(Maar op die dinsdagavond in december	34
Ook zwemmen in zee en vissen zien	35
De voortijd is nog altijd overal	36
De schroomval, misschien niet voorzien	37
Die dag zag ik kans	38
Om mee te zwemmen	39
Het doorzwemmen van voor en tegen	40
(Ja, want jij stond gewoon	41
(Ja, jij was gewoon: wat je wilde	42
(Ja, jij ging ook op vakantie	43
(Nee, maar: tussen jou en mij	44
Het verschrikkelijk roofdier	45
Zou anders mijn andere voetje	46
Een beetje een hol geluid	47
Het verschrikkelijk roofdier aan <i>deze</i> kant	48
'Aan <i>déze</i> kant... Aan <i>déze</i> kant...'	49

EN 'S NACHTS DE NACHT WEER	51
----------------------------	----

AANTEKENINGEN	59
---------------	----

In deze pdf is bij wijze van *preview* een selectie opgenomen uit:

Momentums laadklep
Gedichten | Jérôme Gommers

Paperback met flappen

16x24 cm, 64 pagina's

Prijs: €18,50

ISBN: 978-94-92148-01-8

NUR: 306

Oktober 2019

Leverbaar via CB of uitgever

Uitgeverij Tijloos, Amsterdam

www.tijloos